

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบเปิดมาโดยตลอดเพื่อต้องการเร่งรัดพัฒนาประเทศให้ระบบเศรษฐกิจมีความเจริญเติบโตและให้ประชาชนของประเทศมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ซึ่งถือเป็นเป้าหมายที่สำคัญเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ จากการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบเปิด ทำให้ประเทศไทยได้ประโยชน์จากการพึ่งพาสิ่งที่ขาดแคลนจากภายนอกประเทศ ปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่ประเทศต้องนำเข้าเพื่อพัฒนาประเทศก็คือ เงินทุนที่นำมาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) เป็นปัจจัยสำคัญในการผลักดันให้เศรษฐกิจไทยมีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศที่มีความเป็นอุตสาหกรรมมากขึ้น โดยประเทศไทยมีทรัพยากรและแรงงานเป็นจำนวนมาก แต่ขาดแคลนการลงทุน ดังนั้น การนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศ หรืออีกนัยหนึ่ง คือ การนำเอาเงินออมที่เหลือใช้จากประเทศอื่น มาลงทุนในประเทศไทย โดยการลงทุนที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว ย่อมจะทำให้เศรษฐกิจไทยขยายตัวในอัตราที่สูงขึ้น และยังเป็นกำลังการสร้างงาน ตลอดจนการถ่ายทอดความรู้ และนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาในประเทศอีกด้วย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจึงทำให้เกิดการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันซึ่งส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ในปัจจุบันนี้ประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งแต่ละประเทศมีการใช้นโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อแข่งขันดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศกันอย่างมาก

ในปัจจุบันภาวะเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การลงทุนจากต่างประเทศในปี 2554 พบว่า การลงทุนที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ในช่วง 9 เดือนแรก (ม.ค.-ก.ย.) ของปี 2554 มีมูลค่า 274,000 ล้านบาท โดยคาดว่าทั้งปี 2554 จะมีมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุน 500,000 ล้านบาท เพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากในปี 2553 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุน 491,100 ล้านบาท เนื่องจากมีกิจการลงทุนขนาดใหญ่เพิ่มขึ้น โดยเงินทุนที่ไหลเข้าส่วนใหญ่มาจากนักลงทุนญี่ปุ่น คิดเป็นมูลค่าการลงทุน 94,606 ล้านบาท รองลงมา คือ ประเทศสิงคโปร์มีเงินลงทุน 22,398 ล้านบาท สหรัฐอเมริกา มีเงินลงทุน 7,611 ล้านบาท และประเทศเกาหลีใต้มีเงินลงทุน 4,808

ล้านบาท ตามลำดับ โดยประเทศจีนได้มีเงินลงทุน 3,510 ล้านบาท และเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา จะเห็นว่าประเทศจีนมีแนวโน้มการลงทุนลดลงอย่างเห็นได้ชัด (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2555, น. 32 - 33)

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มนับว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ทั้งในด้านการผลิต การจ้างงาน และการส่งออก โดยมีกระบวนการผลิตที่ครบวงจรตั้งแต่การผลิตเส้นใย ปั่นด้าย ทอผ้า ถักผ้า ฟอกย้อมฯ และเสื้อผ้าสำเร็จรูป ก่อให้เกิดการจ้างงานสูงถึง 1.08 ล้านคน หรือมีการใช้กำลังคนสูงถึงร้อยละ 20 ของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมของประเทศ และยังเป็นอุตสาหกรรมเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย รวมถึงหลาย ๆ ประเทศ เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮองกง จีน เป็นต้น อันเนื่องมาจากการเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีโครงสร้างการผลิตตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำต่อเนื่องไปจนถึงปลายน้ำทำให้เกิดผลการเชื่อมโยง (Linkage Effect) ไปยังอุตสาหกรรมอื่นๆ โดยการผลิตสินค้าหลายชนิดหลายประเภทให้กับอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น ด้านการเกษตร การแพทย์ ยานยนต์ กีฬา เป็นต้น

หากจะพิจารณาลักษณะโครงสร้างการผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งทอสามารถแบ่งออกได้เป็นสามขั้นหลักๆ คือ ขั้นที่หนึ่งอุตสาหกรรมขั้นต้น (Upstream) ผลผลิตในขั้นนี้คือเส้นใยธรรมชาติ และเส้นใยประดิษฐ์ ขั้นที่สอง อุตสาหกรรมขั้นกลาง (Midstream) ผลผลิตในขั้นนี้คือเส้นด้ายและผ้าผืนทั้งชนิดที่เป็นผ้าทอและผ้าถักและการผลิตขั้นสุดท้าย อุตสาหกรรมขั้นปลาย (Downstream) ผลผลิตที่ได้ก็คือเสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องนุ่งห่มซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่จะตกถึงมือผู้บริโภคนั่นเองแต่สินค้าที่สำคัญและมีบทบาทในการค้าโลกมากที่สุดก็คือเสื้อผ้าสำเร็จรูปเนื่องจากการผลิตในอุตสาหกรรมขั้นนี้จะมีความแตกต่างจากการผลิตในอุตสาหกรรมขั้นต้นและขั้นกลางอันเนื่องมาจากลักษณะของการผลิตโดยส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตที่ต้องใช้แรงงานอย่างเข้มข้น (Labors Intensive) ซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตที่ประเทศไทยเองก็มีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ด้วยประกอบกับลักษณะของการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปก็ยิ่งส่งผลทำให้อุตสาหกรรมขั้นนี้เป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาในแต่ละประเทศทั้งในแง่ของการสร้างงานและสร้างรายได้ให้กับประเทศจากการส่งออกรวมทั้งการบริโภคภายในประเทศโดยเสื้อผ้าสำเร็จรูปยังเป็นสินค้าส่งออกของไทยที่สำคัญมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1985

โดยในปี 2555 (2555, มกราคม – เมษายน) ตามการรายงานของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ประเทศไทยมีตลาดส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม คิดเป็นมูลค่าการส่งออกรวมทั้งสิ้น 2,307.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยมีการขยายตัวในหมวดสินค้าเส้นใย เส้นด้าย ผ้าผืน สิ่งทอเทคนิค สิ่งทออื่นๆ และเครื่องนุ่งห่ม เมื่อเทียบเป็นรายปี (2552 – 2554) ดังตารางที่ 1.1 โดยตลาดหลักที่สำคัญ คือ กลุ่มประเทศอาเซียน มีส่วนแบ่งอยู่ที่ร้อยละ 27.47 รองลงมา คือ

ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ 16.37 และกลุ่มประเทศในทวีปยุโรป มีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ 14.62 ตามลำดับ (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, 2555, น. 1 – 2)

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการส่งออกหมวดสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทย

| หมวดสินค้า     | มูลค่า (ล้านเหรียญสหรัฐ) |          |          |              |
|----------------|--------------------------|----------|----------|--------------|
|                | รายปี                    |          |          | ม.ค. – เม.ย. |
|                | 2552                     | 2553     | 2554     | 2555         |
| เส้นใย         | 468.65                   | 666.30   | 839.20   | 249.46       |
| เส้นด้าย       | 839.99                   | 1,208.38 | 1,277.48 | 324.86       |
| ผ้าผืน         | 1,142.39                 | 1,424.03 | 1,599.00 | 447.87       |
| เคหะสิ่งทอ     | 322.29                   | 364.96   | 321.82   | 82.21        |
| สิ่งทอเทคนิค   | 315.14                   | 362.67   | 413.60   | 117.54       |
| สิ่งทออื่นๆ    | 449.94                   | 509.00   | 596.75   | 188.49       |
| เครื่องนุ่งห่ม | 2,983.77                 | 3,235.16 | 3,308.47 | 960.12       |
| รวม            | 6,522.18                 | 7,770.50 | 8,356.32 | 2,370.54     |

ที่มา : รายงานสถานการณ์อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ประจำเดือนมิถุนายน 2555  
(สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, 2555, น. 1)

ประเทศจีนมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และในปีที่ผ่านมาได้มี GDP (ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ) สูงเป็นอันดับ 2 ของโลก แข่งหน้าประเทศญี่ปุ่น ทั้งรัฐบาลจีนยังมีนโยบายให้การสนับสนุน และส่งเสริมนักธุรกิจชาวจีนให้ไปลงทุนยังต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ชาวจีนเดินทางมาลงทุนเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจัย และความพร้อมเหมาะแก่การลงทุนเป็นอย่างยิ่ง โดยรองเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กล่าวว่า ประเทศจีนมีอัตรา และทิศทางการลงทุนในประเทศไทย เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระดับสม่ำเสมอ โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา มีโครงการยื่นขอรับส่งเสริมการลงทุนเฉลี่ยประมาณ 25-27 โครงการต่อปี มูลค่าเงินลงทุนเฉลี่ย 17,000 ล้านบาท โดยในปี 2551-2552 เป็นปีที่ประเทศไทยกำหนดให้เป็นปีแห่งการลงทุน มีการให้สิทธิประโยชน์เพิ่มขึ้นสำหรับอุตสาหกรรมที่เป็นเป้าหมาย ส่งผลให้นักลงทุนจากต่างประเทศ รวมถึงจีนให้ความสนใจยื่นขอรับ

ส่งเสริมการลงทุนเป็นจำนวนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน ส่วนปี 2553 มีโครงการจากจีนยื่นขอรับส่งเสริมการลงทุนรวม 31 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 10,698.4 ล้านบาท ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน เห็นได้ว่าในช่วง ปี 2552-2553 ค่าขอรับส่งเสริมการลงทุนมีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งโครงการส่วนใหญ่จะเป็นโครงการขนาดกลาง และขนาดเล็ก ที่มีมูลค่าน้อยกว่า 50 ล้านบาท และไม่เกิน 500 ล้านบาท โดยในปี 2553 ที่ผ่านมการลงทุนจากจีนในไทยจัดอยู่ในอันดับที่ 5 โดยประเทศที่เข้ามาลงทุนในไทยอันดับหนึ่งยังเป็นญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ปี 2554 มีแนวโน้มการลงทุนจากจีนในไทยเพิ่มขึ้น ทั้งในแง่ปริมาณและมูลค่าการลงทุนในหลากหลายอุตสาหกรรม และทุกขนาดของการลงทุน โดยมีแนวโน้มจะกระจายการลงทุนออกไปตามต่างจังหวัดของประเทศไทยเพิ่มขึ้น หลังจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก และภาพการเมืองในไทยที่มีแนวโน้มจะเริ่มคลี่คลายไปในทิศทางที่ดีขึ้น (ผู้จัดการรายสัปดาห์, 2554)

จากการสืบค้นข้อมูลในฐานะข้อมูลธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ พบว่า ข้อมูลการลงทุนตามสัญญาหรือการขอประกอบธุรกิจของนักลงทุนสัญชาติจีน โดยการออกหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 แยกตามประเภทธุรกิจ หมวดธุรกิจการผลิต หมวดย่อย การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก การผลิตเครื่องแต่งกายรวมทั้งการตกแต่งและย้อมสีขนสัตว์ของนักลงทุนที่ถือสัญชาติจีนที่เป็นเจ้าของกิจการทั้งหมดหรือเข้าไปร่วมทุน (ลักษณะหุ้นส่วนจดทะเบียน) มีจำนวนทั้งสิ้น 119 บริษัท คิดเป็นมูลค่าการลงทุนของนักลงทุนจีน 1,930.92 ล้านบาท (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์, 2555)

ดังนั้นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนโดยตรงของบริษัทจีนในประเทศไทยในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อาจจะเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ในด้านต่างๆ การเชื่อมโยงหลายมิติ ซึ่งสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ และเพื่อรักษาระดับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมต่อไป

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนโดยตรงของบริษัทจีนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาระดับอิทธิพลของแต่ละปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาลงทุนโดยตรงของบริษัทจีนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

### 1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง มีอิทธิพลต่อรูปแบบการลงทุนและปริมาณการลงทุนของบริษัทจีนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย
2. ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตัวเอง มีอิทธิพลต่อรูปแบบการลงทุนและปริมาณการลงทุนของบริษัทจีนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย
3. ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง มีอิทธิพลต่อรูปแบบการลงทุนและปริมาณการลงทุนของบริษัทจีนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

### 1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาสภาพทั่วไปของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม การส่งออกและผลการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยที่การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หมายถึง เงินลงทุนของคนต่างชาติทั้งหมดที่นำมาลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ผู้วิจัยศึกษาโดยใช้แนวคิดของ Dunning's Electric Theory โดยมีขอบเขตในการศึกษาดังนี้

**ขอบเขตด้านประชากร** ประชากรที่จะศึกษา คือ บริษัทจีนที่มาลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย ทั้งที่เป็นเจ้าของกิจการทั้งหมดหรือเข้าไปร่วมทุน (ลักษณะหุ้นส่วนจดทะเบียน) โดยออกหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 กับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ จำนวน 119 บริษัท ในเขตพื้นที่ทั่วประเทศ

**ขอบเขตด้านเนื้อหา** กำหนดขอบเขตของเนื้อหาเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง
2. ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตัวเอง
3. ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง
4. การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

**ขอบเขตด้านตัวแปร**

การศึกษารั้งนี้จะมุ่งเน้นการศึกษากการส่งผลกระทบระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง ได้แก่ แหล่งเงินทุนหมุนเวียน (เงินทุนสะสมจากกำไร) การประสบความสำเร็จและการเติบโตของบริษัทแม่ นโยบายและความเป็นผู้นำตลาด การยอมรับในเครื่องหมายการค้าจากผู้บริโภค ความได้เปรียบในการสร้าง

เครื่องหมายการค้าใหม่ ความชำนาญเฉพาะด้านของบุคลากร ประสบการณ์การทำงานของบุคลากร ความซื่อสัตย์ อุดมทุน ของบุคลากร ระบบการจัดการผลิต การปรับเปลี่ยนการผลิตให้ตรงกับความต้องการของตลาด โครงสร้างหรือระบบของการจัดการของหน่วยงาน ความรับผิดชอบของแต่ละส่วนงานในหน่วยงาน เป้าหมายทางการตลาดและกลุ่มลูกค้า เทคโนโลยีการผลิต เทคโนโลยีการจัดจำหน่าย เทคโนโลยี การติดต่อสื่อสาร การประสานงานทั้งในและต่างประเทศ วัตถุดิบที่เหมาะสมกับการผลิต การผลิตสินค้าในจำนวนมาก / ครั้งการผลิต การพัฒนาสินค้าใหม่ เทคโนโลยีการผลิต และจำหน่ายที่ทันสมัยกว่านักลงทุนในประเทศ การบริหารจัดการองค์กรและตลาด และการควบคุมการผลิตด้วยตนเอง

1.2 ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตัวเอง ได้แก่ การเป็นเจ้าของการผลิตเอง การทำการตลาดในต่างประเทศด้วยตนเอง การเลือกใช้เทคโนโลยีเฉพาะของตนเอง การกำหนดราคาสินค้ากับตลาดในแต่ละประเทศ ความสามารถในการตอบสนองความต้องการลูกค้าในตลาดต่างประเทศ ความสามารถในการขยายตลาดในต่างประเทศ ความสามารถในการป้องกันและได้ตอบคู่แข่ง ความสามารถในการควบคุมวัตถุดิบในต่างประเทศ อาจเป็นเจ้าของแหล่งปัจจัยการผลิตขนาดใหญ่ในต่างประเทศ, ความสามารถในการลดการกีดกันความเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตของกลุ่มแข่งขัน ความสามารถในการลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศ หลีกเลี่ยงการแทรกแซงของรัฐบาลต่างประเทศ และหลีกเลี่ยงข้อกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศ

1.3 ความได้เปรียบจากแหล่งที่ตั้ง ได้แก่ การเป็นแหล่งทรัพยากร (วัตถุดิบ) ปริมาณของทรัพยากร (วัตถุดิบ) ต้นทุนของทรัพยากร (วัตถุดิบ) ระบบการขนส่งเพื่อการกระจายสินค้าในประเทศที่เข้าไปลงทุน ระบบการขนส่งระหว่างประเทศ การติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงธุรกิจ การพัฒนาของเทคโนโลยี ระยะเวลาของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี การลงทุนของภาครัฐบาล การสนับสนุนทุนจากต่างประเทศ นโยบายการค้าของรัฐบาล การควบคุมปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ความแตกต่างของวัฒนธรรม (ภาษา การดำเนินชีวิต สังคม และอื่นๆ) ความแตกต่างของการประกอบธุรกิจ และความแตกต่างลักษณะทางประชากร

2. ตัวแปรตาม คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ รูปแบบการลงทุน และปริมาณการลงทุน

## 1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้ที่สนใจหรือนักธุรกิจเงินที่จะตัดสินใจลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

2. ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดทิศทางหรือการวางแผน การเตรียมความพร้อม นโยบายและมาตรการต่าง ๆ ในหน่วยงาน เช่น สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ และกรมพัฒนาธุรกิจการค้า เป็นต้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ซึ่งสนองต่อความต้องการของตลาดในอนาคตที่มีแนวโน้มสูงขึ้น

## 1.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

**การลงทุนระหว่างประเทศ (Portfolio Investment)** หมายถึง ธุรกรรมทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อบัญชีในบัญชีดุลการชำระเงินของประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับทุน

**การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI)** หมายถึง การเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อเข้าควบคุมการจัดการภายในผลตอบแทนที่ได้รับจะอยู่ในรูปผลกำไรหรือขาดทุนจากการดำเนินงาน นั่นคือผู้ลงทุนมีอำนาจในการควบคุม บริหารและตัดสินใจในองค์การธุรกิจของประเทศผู้รับทุน

**รูปแบบการลงทุน** หมายถึง การลงทุนของนักลงทุนสัญชาติจีน ภายใต้กรอบและแนวคิดที่พัฒนาขึ้นในโมเดลธุรกิจ ได้แก่ การลงทุนเอง การขยายสาขาจากบริษัทแม่ และการร่วมลงทุน เป็นต้น

**ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง** หมายถึง ความได้เปรียบในด้านปัจจัยนำเข้า (inputs) ที่จะป้อนเข้าสู่กระบวนการผลิต เพื่อให้ได้ปัจจัยนำออก (outputs) ที่มีมูลค่าเพิ่มขึ้น ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง ได้แก่ แหล่งเงินทุนหมุนเวียน (เงินทุนสะสมจากกำไร) การประสบความสำเร็จและการเติบโตของบริษัทแม่ นโยบายและความเป็นผู้นำตลาด การยอมรับในเครื่องหมายการค้าจากผู้บริโภค ความได้เปรียบในการสร้างเครื่องหมายการค้าใหม่ ความชำนาญเฉพาะด้านของบุคลากร ประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร ความซื่อสัตย์ อดทน ของบุคลากร ระบบการจัดการผลิต การปรับเปลี่ยนการผลิตให้ตรงกับความต้องการของตลาด โครงสร้างหรือระบบของการจัดการของหน่วยงาน ความรับผิดชอบของแต่ละส่วนงานในหน่วยงาน เป้าหมายทางการตลาดและกลุ่มลูกค้า เทคโนโลยีการผลิต เทคโนโลยีการจัดจำหน่าย เทคโนโลยี การติดต่อสื่อสาร การประสานงานทั้งในและต่างประเทศ วัตถุดิบที่เหมาะสมกับการผลิต การผลิตสินค้าในจำนวนมาก / ครั้งการผลิต การพัฒนาสินค้าใหม่ เทคโนโลยีการผลิตและจำหน่ายที่ทันสมัยกว่านักลงทุนในประเทศ การบริหารจัดการองค์กรและตลาด และการควบคุมการผลิตด้วยตนเอง

**ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์การด้วยตัวเอง** หมายถึง องค์การธุรกิจจะต้องหาประโยชน์จากความสามารถได้เปรียบของตนเองโดยการขยายการประกอบการของตนออกไปในต่างประเทศเพื่อเป็นการลดต้นทุนการทำธุรกรรมต่าง ๆ ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์การด้วยตัวเอง ได้แก่ การเป็นเจ้าของการผลิตเอง การทำการตลาดในต่างประเทศด้วยตนเอง การเลือกใช้เทคโนโลยีเฉพาะของตนเอง การกำหนดราคาสินค้ากับตลาดในแต่ละประเทศ ความสามารถในการตอบสนองความต้องการลูกค้าในตลาดต่างประเทศ ความสามารถในการขยายตลาดในต่างประเทศ ความสามารถในการป้องกันและโต้ตอบคู่แข่ง ความสามารถในการควบคุมวัตถุดิบในต่างประเทศ อาจเป็นเจ้าของแหล่งปัจจัยการผลิตขนาดใหญ่ในต่างประเทศ ความสามารถในการลดการกีดกันความเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตของคู่แข่ง ความสามารถในการลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศ หลีกเลี่ยงการแทรกแซงของรัฐบาลต่างประเทศ และหลีกเลี่ยงข้อกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศ

**ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง** หมายถึง การลงทุนในที่ตั้งที่ได้เปรียบ เนื่องจากปัจจัยจูงใจสำคัญที่เกิดขึ้นจากการที่ประเทศผู้รับการลงทุนนั้นมีความได้เปรียบในด้านแหล่งที่ตั้งในด้านการมีปัจจัยเฉพาะบางประการที่นักลงทุนมีความต้องการมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับที่มีอยู่ในประเทศของตน ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง ได้แก่ การเป็นแหล่งทรัพยากร (วัตถุดิบ) ปริมาณของทรัพยากร (วัตถุดิบ) ต้นทุนของทรัพยากร (วัตถุดิบ) ระบบการขนส่งเพื่อการกระจายสินค้าในประเทศที่เข้าไปลงทุน ระบบการขนส่งระหว่างประเทศ การติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงธุรกิจ การพัฒนาของเทคโนโลยี ระยะเวลาของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี การลงทุนของภาครัฐบาล การสนับสนุนทุนจากต่างประเทศ นโยบายการค้าของรัฐบาล การควบคุมปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ความแตกต่างของวัฒนธรรม (ภาษา การดำเนินชีวิต สังคม และอื่นๆ) ความแตกต่างของการประกอบธุรกิจ และความแตกต่างลักษณะทางประชากร